

Obsah

Město klidu a pohody.....	5
Detektiv Staněk má další případ.....	44
Staněk má starosti.....	61
Konec Džefiho.....	97
Co s načatým večerem.....	177

Staněk má starosti

/23

Do dvora firmy JV-stavební zajelo auto a pokusilo se zaparkovat na obvyklé místo. Protože bylo částečně obsazené větší dodávkou, ze které pár dělníků stěhovalo nějaké zařízení, popojel řidič o kus dále, zastavil a vystoupil z vozu.

„Dobrej, pane Staněk,“ ozvalo se od dodávky.

Staněk odpověděl na pozdrav, aniž by tušil, kdo jej pozdravil. Otočil se ke dveřím do domu a zjistil, že jsou otevřené. Vstoupil a dveře za sebou pečlivě zavřel. „Mají, hoši, smůlu. Jestli nemají klíč, tak si budou muset zazvonit.“ Popošel několik kroků a zastavil se u dveří na levé straně chodby. Výpnul zabezpečovací zařízení vedle dveří, odemkl a pak vstoupil do své kanceláře. Byl mile překvapen – kancelář byla uklizená, po vrstvě prachu ani památky a dokonce bylo umyto i sklo ve výkladní skříni. Budu muset poděkovat, ale komu? pomyslel si Staněk. S uklízečkou se nepotkal již několik neděl, snad i měsíc, sekretářce se mu děkovat nechtělo. Svůj dík předá Vratkému osobně. On je tady šéf a ten zodpovídá za všechno, rozhodl Staněk. Než se stačil posadit za stůl, zazněl místní telefon. „Že by sekretářka? Nebo sám velký šéf?“ To druhé byla pravda.

„Nazdar Rošambo. Jestli máš čas, tak pojd' nahoru. A jestli nemáš čas, tak také.“

Co měl Staněk dělat? Konečně, stejně tam musí zajít pro poštu. Zamknul dveře, došel ke schodům a vydal se do kanceláře Vratkého. Zaklepal a vešel. Mlčky pozdravil sekretářku a chtěl se zeptat, zdali může jít dál. Nebylo třeba. Dveře se rozevřely a Vratký jej pohybem ruky zval k sobě. „Pojd', Karle, potřebuji s tebou nutně mluvit. Paní Svatošová, uděláte nám kávu, vidíte? Chceš ještě něco k pití?“ obrátil se na Staňka.

„Prosil bych skleničku vody.“

„Tak mu natočte vodu z vodovodu, paní Svatošová. A ty se posad'!“

Staněk se usadil k jednacímu stolu, ale ještě než stačil Vratký něco říct, vešla sekretářka s podnosem a před Vratkého postavila větší šálek kávy, před Stanka menší a malou pet láhev s mírně perlivou vodou. Sebrala ták a beze slova odešla. Vrátila se ale ještě jednou, přinesla balík pošty a mlčky jej položila před Staňka na stůl.

„Ještě něco si budete přát, pane řediteli?“

„Už nic. Jenom až se ozve Miloš, tedy Poňka, tak mi ho dejte. Jinak pro nikoho nejsem. Kromě papeže, prezidenta a tak. Jinak nikoho. Vždyť to paní

Anežko znáte,“ nezvykle familiárně oslovil Svatošovou Vratký. „Nemusím vám nic radit.“

„Manželku chcete?“

„Jistě, paní Svatošová, a dceru taky – vždyt' víte, že jsem vzorný otec rodiny.“

Svatošová bez komentáře odešla a zavřela za sebou dveře.

„Tak co kšefty, Karle, děláš něco?“ otázal se Vratký.

„Mám takový nemastný neslaný případ, jinak v pohodě, a co ty? Co jsi vlastně potřeboval?“

„Hned se k tomu dostaneme, ale co říkáš politickému vývoji posledních dnů?“

„Kde myslíš? V Praze, v Moskvě, v Londýně?“

„Jdi do hajzlu, Karle, a nedělej ze sebe troubu! Vždyt' ty víš. V Lanhošti na radnici.“

„Ono se tam něco politicky děje?“

„Ředitelka kanceláře odchází. Znal jsi ji, magistru Trousilovou?“

„Ne, neznal. Jak bych mohl? Víš, jak je to z Vozence na radnici daleko?“

Vratký jen mávnul rukou. Neměl dnes pro Staňkovi nejapné vtípky pochopení.

„Víš, co jde dělat? Tiskovou mluvčí na ministerstvo.“ Vratký ztišil hlas, aby mu naznačil, na jak důležité ministerstvo.

„To máš strach, že to Svatošová roznese? Pokud to ví, tak už to ví polovina Lanhoště a ta druhá se to doví co nevidět.“

„Já vím, že Svatošová si ráda popovídá s kamarádkami a ty ji nemáš v lásce, ale něco ti řeknu. Ať je jaká chce, sekretářka je to perfektní a o mně drby neroznáší, ani o firmě, to mám spolehlivě zjištěno.“

„Tak co je na té tajemnici tak zajímavého? Dovím se to, nebo mám počkat, až se mi to donese z druhé ruky?“

„Ono se neví, odkud vítr fouká, jak se tam dostala. Přes partaj? Přes osobní známosti? Kdo za tím vlastně stojí?“

„A co historicky nejstarší důvod – postel?“

„Nelze to vyloučit, ale pochybuju. Na to má Trousilová malé kozy.“

„Tak co je na tom tak pozoruhodného?“

„To víš, místní VIP sondují, co jim z toho může kápnout. Ona se Trousilová jinak moc nekomarádila.“

Dveře do kanceláře se malinko pootevřely. „Já jdu do projekce, pane řediteli, tak tu nechám pootevřené dveře, abyste slyšel, kdyby někdo přišel. Já jsem hned zpátky.“

„Jistě, paní Svatošová.“ Než to stačil Vratký říct, byla sekretářka pryč.

„Tak to asi, také nevíš, kdo bude na jejím místě. I když tu bys mohl znát. Ono se to bude také týkat tvého kamaráda Zahradníčka. Vlastně je to jeho šéfová, jestli se nepletu.“

Staněk, udělal rameny gesto, že o tom nic neví.

„Říká ti něco jméno Ruth Bronštejnová?“

„Neříká, mělo by? Moje klientka to není.“

„Ona je tady dost činná, konkrétně na Češíně.“

Do kanceláře nahlédla Svatošová se slovy: „Už jsem tady.“ Na hromádku pošty pro Staňka přidala dopis. „Omylem se to dostalo do projekce.“ Chvilí počkala, zda si šéf nebude něco přát, a když se nic nedělo, odešla a tiše za sebou zavřela dveře.

„Tak co má být na té tovaryšce Ruth Bronštejnové zajímavého?“

„To jsem si mohl myslet, že si zavtipkuješ. Tady jí někteří, za jejími zády, také říkají tovaryšce Trocká. Ona to samo sebou ví, ale dělá, že neví. Jinak je to židovka a je na to hrdá. Nijak se s tím netají. Tituly má před jménem i za jménem. Jinak má hodně dlouhé prsty. My spolu, myslím s Ruth, tak trochu spolupracujeme, ale to si nech pro sebe.“

Opět se otevřely dveře a Svatošová se optala: „Co mám udělat s tím Poňkem, pane řediteli?“

„Coby, přepnout mi ho sem.“

„On je tady u mne, na sekretariátu.“

„Aha, tak počkejte.“ Vratký se zvedl od stolu. „Nebo víte co, ať jde dál. Pojd' dál, Miloši,“ zavolal.

Vešel vyšší svalnatý chlapík, na kterém bylo vidět, že je často na čerstvém povětří. Nebyl v pracovním, ale v džínách a kožené bundě. Na hlavě měl kožený klobouk a la western, který při vstupu do šéfovy kanceláře nesundal. Když uviděl Staňka, trochu se zarazil, ale klobouk nechal, kde byl – na hlavě.

„Jen pojd' dál, já vás představím. Tohle je Miloš Poňka, jinak můj provozák, a tady to je doktor Staněk, můj kamarád, který mne občas pomáhá vytáhnout z nepříjemných situací.“

Oba pánové si podali ruce.

„Dáš si s námi kafe?“ optal se přichozího Vratký.

„Já jsem přišel kvůli tomu maléru na B2. Víš, v tom přístavku,“ nenechal se odbýt provozní.

„Já vím, ale teď bych s tebou probral jiný průser, když tady je doktor. Tu bé dvojku probereme potom spolu,“ vysvětloval Vratký. „Tak dáš si kafe? Dáš. Paní Svatošová, ještě jedno kafe pro provozního!“

Svatošová v mžiku přinesla kávu, postavila ji před Poňka a káravě se na něho podívala. Asi se dovtipil, sundal klobouk a položil, či spíše odhodil na stůl před sebe, až sklouzl skoro na druhou stranu před Staňka.

Vratký se obrátil na Staňka: „Máme tady takový menší problém. V poslední době se nám množí krádeže na stavbě. Myslím na Češíně. Na tom by nebylo nic divného, ale ono se krade pravidelně. Po troškách, řekl by poeta, ale krade, a mne to už sere. Tak jsem si myslel, že by ses na to mohl podívat. Třeba se nějak poptat po hospodách v okolí a tak. No, ty už si s tím budeš vědět rady. Co ty na to?“

Staněk se krátce zamyslel a pak pronesl celkem logickou otázku: „Máš na někoho podezření? Někdo místní, od tebe?“

„To ne, to určitě ne. Za své lidi mohu ručit. To se musíte poohlédnout někde jinde!“ ozval se provozní hlasem, který prozrazoval, že je zvyklý komunikovat přes polovinu stavby.

„On je Miloš na Češíně stavbyvedoucí. Já jsem ti nestačil říci, že se speciálně jedná o stavbu na Češíně. Vždycky to zmizí přes sobotu a neděli. Jen když se tam nepracuje. Je tam nově noční hlídač, ale krade se, kurva, dál.“

Staněk pochopil, že se jedná ani ne tak o materiální, ale spíše prestižní záležitost. Nebylo by to poprvé, kdy řešil pro Vratkého drobné krádeže ve firmě. Vratký si vždy přál, aby se to vyřídl „pod střešou“, jak říkal, a netahalo se to na ulici.

„No dobrá. Ale já musím takovou otázku položit jako první. Každý prostě děláme tu svoji práci, to je snad jasné. Jsem rád, že jste si jistí svými lidmi, ale přesto. Co se tak ztrácí, máte nějaký přehled? Abych si udělal představu.“

Stavbyvedoucí už chtěl něco říct, ale Vratký jej posunkem zadržel. „Jistotu samo sebou nemáme, ale Miloš má své lidi zmáknuté. Co se týče těch krádeží, tak samé užitečné věci pro jakoukoliv stavbu. Nemáš, Miloši, ten seznam?“

Dotyčný zakroutil hlavou. Nějak ze sebe nemohl setřást Staňkovi otázky. „Můžu ho přinést, ale máš ho šéfe taky, tak ho můžeš tady...“ ukázal na Staňka rukou „... dát sám.“ Bylo jasné, že se stavbyvedoucím se příliš diskutovat nedá.

„To je v pohodě. Já jsem jen chtěl, abyste o sobě věděli. Kdyby se tady Karel šel podívat na stavbu, tak abyste na něho nezavolali poldy.“

„Tak to buď šéfe klidný, my bychom to vyřídlí sami. Že se mi po stavbě nikdo courat nebude. To je snad jasné!“ Byl toho názoru, že na stavbě se maká a ne kecá.

„Bez obav, na stavbu asi nepůjdu. Začnu někde jinde, a kdybych potřeboval, tak dám vědět tady šéfovi. Vid', Pepo,“ naznačil Staněk, že se s nějakým polírem nepotřebuje dohadovat.

„Tak jsme dohodnutí. Karle. Já bych s tebou ještě potřeboval mluvit, budeš u sebe dole? Já tady se stavbyvedoucím proberu tu B2. Pak se u tebe zastavím.“

Staněk se zdvihl od stolu, sebral poštu a s pozdravem „tak zatím“ odešel. Mlčky pokynul sekretářce a tiše opustil i sekretariát.

Konečně se mohl uvelebit za stolem ve své kanceláři. Vytřídil poštu, která většinou končila v koši na papíry. Ten byl prázdný, což neklamně znamenalo, že jej od poslední návštěvy uklízečka vysypala. Došla pošta byly vesměs nabídky různých firem, několik pozvánek na místní akce typu burza osácení pro školáky a katalog obchodního domu Jetelka, který nechtěl zůstat pozadu za věhlasnými řetězci. Staňka zvláště potěšila nabídka pánských oděvů velikosti XXXL a dámského sexy prádélka.

Rozhlédl se po kanceláři a zjistil, že kdosi vyměnil i fotografie staveb provedených firmou JV - stavební, s.r.o. Hlavní činností firmy byla výstavba, přestavba a úpravy domů. Vratkého firma se původně jmenovala jinak, ale po malicherných sporech s jinou firmou si Vratký změnil název na Vratký – stavby. Trval na tom, že v názvu musí být jeho iniciály, když ne celé jméno. Brzy se po Lanhošti nesly zvěsti, že Vratkého stavby jsou nějak „vratký“, a tak se nakonec název ustálil na současném JV – stavební, s.r.o.

Dům, ve kterém měl Staněk kancelář, původně patřil Staňkovi, který jej zdědil po tetě, ale obratem jej prodal Josefu Vratkému, který byl jeho klientem. Vymínil si pronájem kanceláře. Jedinou podmínkou nového majitele domu byla výzdoba výlohy. Ve výloze byly umístěny fotografie staveb, které Vratký opravil nebo přímo vystavěl. Nechyběla ani vývěska: JUDr. Karel Staněk, soukromý detektiv – s uvedením pracovní doby a mobilního telefonu.

Na oplátku Vratký upravil celou kancelář, vybavil ji sociálním zařízením a malou vedlejší místností. Výlohu upravil z původního okna a rovněž kancelář opatřil bezpečnostními dveřmi.

Z úvah, co s novým případem vyrušil Staňka sám Vratký, který doslova vpadl do kanceláře. „Sláva, jsi tady. Ono se to nahoře nějak protáhlo. Nepůjdeme raději ke mně? Dáme si něco k pití a Svatošovou pošleme domů. Co ty na to?“

Staněk se zvedl od stolu, opět pečlivě kancelář zamknul, i když popravdě tam nic tak cenného neměl, a vydal se po schodech za velkým šéfem.

„My se tady, paní Svatošová, ještě trochu zdržíme. Uděláte nám kafe, ale rovnou džber?“ Vratký si ve dveřích své kanceláře ještě vzpomněl. „Jo, a uděláte mi kopii toho seznamu ukradených věcí?“

„Máte jej na stole, pane řediteli, a kávu vám hned přinesu. Budete chtít nějakou vodu nebo sušenky?“

„Tak jo, doktor kývá hlavou, že chce obojí.“

Staněk sice nic neříkal, ani nekýval hlavou, ale nechal Vratkého, ať si říká, co chce. Konečně, je ve svém. Svatošová přinesla svůj osvědčený podnos a na stůl postupně dala dva šálky, vodu, sušenky a termosku ve tvaru konvice.

„Udělal jsem vám kávu do konvice, rozlévat si ji už můžete sami. Ještě něco pane řediteli?“

„Paní Svatošová, vy jste poklad. Jestli máte dnes hotovo, tak to sbalte a jděte domů. My si už poradíme sami.“

Svatošová se významně podívala na hodinky, ale šéfovi za laskavost nepoděkovala. Byla tady právě již více než hodinu přesčas. „Nechám vám otevřené dveře,“ pronesla již ze své místnosti a bez pozdravu odešla. Staněk se doslova rozchechtal, protože mu došlo, jak se asi věci mají.

„Čemu se tak blbě směješ?“

„Ále, jen tak. Mám takový pocit, že Svatošová tady byla už dávno přes lajnu.“

Vratký jen obrátil oči v sloup. Chvilí seděl ve strnulé poloze a pak bouchnul rukama do stolu. „Nebýt můj kamarád, tak tě chytím za prdel, a jsi na schodech. Pojď, dáme si panáka.“ Zvedl se, otočil se za sebe do knihovny a jako v klasických veselohrách sáhl pro desky Naléhavé. Byla tam láhev domácí slivovice.

„Vždyť víš, že jsem tady na čtyřech kolech,“ zaprotestoval smutným hlasem Staněk.

„Aby ses neposral, Karle,“ slušně odpověděl Vratký. „Auto si tady necháš do zítřka na dvoře, nebo tě odveze ten tvůj taxíkový poskok.“ Nalil Staňkovi pořádnou lucernu. Zvednul svoji skleničku a přitůkl si s ním: „Tak, Karle, jak si myslím!“

„Pepo!“ A oba pánové vypili na ex.

„Hergot, Pepo, ta piše,“ přivřel Staněk oči a zatřepal hlavou.

„Moravo, Moravo, domove líbezný,“ pokoušel se Vratký vyloudit jakýsi popěvek.

„Tak už si sedni a já ti vysvětlím, jak to vidím.“

Vratký jej ale moc neposlouchal. Pokoušel se nalít další rundu. Jak se mu trásla ruka, vylil trochu pití na stůl a polil pár stránek nějakého dopisu.

„Ne abys, Pepo, škrtal sirkou.“

„Neboj. Kájjo, to je hotovka, hasiči by přijeli až z Radotína,“ parodoval Vratký Werichova Čochтана. Bylo zřejmé, že má už trochu upitо. Asi s provozním zazdili s B2 i nějakého toho ruma.

„Hele, tak už si sedni. Já ti nastíním situaci.“

„To už mi, ty vole, nastiňuješ potřeťi.“

„Tak už konečně sedni! Já to vidím takhle. Nějaký melouchář si z tebe dělá velkosklad stavebnin.“

„Národní podnik nebo a.s.?“

„To je jedno. Hlavně mne sleduj. Sleduješ mne, Pepo?“

Pepa se pokoušel nalít další rundu, ale nějak se mu to nedařilo. „Ty vole, já už jsem asi vožralej.“

„Já mám teorii, že tady musí mít partáka. Já vím, ten tvůj polír za všechny ručí, ale nepřerušuj mě. Podívej. Zvenku mu dodají požadavky, on to tady vy-chystá a řekněme v pátek večer to uloží na nějaké smluvené místo. Víte, kudy to tahají ven?“

„Samo, Karle, nejsme žádný o... ořezávátka,“ škytnul Vratký. „Dole je provozní brána, kam můžou vjíždět i nákladáky.“

„Našli jste tam něco?“

„Co si o nás myslíš, kurva, že detektiv jsi jen ty? Našli jsme tam stopy.“

„No a?“ zajímal se hned Staněk.

„No... stopy od menšího auta. Chlapi říkali, že to musí být nějaká popelnice a má sjetý gumy. Až na kord.“

„A nemůže to být přívěs?“

„Vidíš, to nás nenapadlo,“ opáčil Vratký.

„Já to vidím takhle. Přijedou s přívěsem až do vrat, naloží materiál, pěkně přívěs odtáhnou k autu a pryč. Nikdo nic neviděl, nikdo nic neslyšel.“ Oba řešitelé záhad vyprázdnili další štamprle.

„Já už začínám bejt, ty vole, fakt vožralej,“ svěřoval se Pepa Kájovi.

„Vydrž Pepo, to musíme u... ob... vyjasnit,“ zakoktal se Staněk. Nebylo divu. Láhev slivovice byla prázdná. Vratký ji postavil k noze stolu, nečekaně bystře se otočil ke knihovně a vyndal další láhev. Ta už byla jen tak, bez ochranné kamufláže šanonu.

„Pepo, neblbni, budeme jak tyče u plotu.“

„No jo, je tam dole plot a vrata se zamykají,“ volně navázal Vratký.

„A co ten materiál? Ten je někde pod zámkem, nebo jen tak pod širým nebem?“